

Arrest

nr. 210 903 van 12 oktober 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b/10
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 augustus 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie, als neef van de heer A.E.H., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 25 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.08.2017 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 09.08.2017 voor de derde maal gezinshereniging aan met zijn neef, zijnde A.E.H. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 91.04.01 499-52.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- 'attestation de charge de famille' n°613/2016 dd. 18.08.2016*
- attest OCMW Zemst dd. 14.07.2016 op naam van betrokkene*
- verklaring lidmaatschap De Voorzorg dd. 12.10.2016 op naam van betrokkene*

Deze stukken werden reeds voorgelegd in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging (bijlagen 19ter dd. 14.07.2016 en 31.01.2017) en beoordeeld en weerlegd in de bijlagen 20 dd. 13.01.2017 en 24.07.2017.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende stukken voorgelegd:

- kopie Markkaanse identiteitskaart op naam van betrokkene*
- echtscheidingsakte van betrokkene en zijn ex-echtgenote*
- positieve woonstcontrole Lokale Politie Zemst dd. 24.08.2017*
- geactualiseerde documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: rekeninguittreksel met stortingen vanwege Ail It Delivery (september en november 2016); oprichtingsakte BVBA My Phone dd. 24.03.2016, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 05.04.2016; kopie bankkaart ING van de referentiepersoon met vermelding van het rekeningnummer BE19 3631 5030 8412; bijbehorende rekeninguittreksels waaruit de storting van het loon van de referentiepersoon voor de periode december 2016 - augustus 2017)*

Deze bijkomende documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd. 13.01.2017 en 24.07.2017; er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de tante van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 47/1, 47/3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de bespreking van het middel blijkt dat zij een aantal “algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur” geschonden acht, waaronder, naast de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, ook het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“2.1. Wat de weigeringsbeslissing betreft:

1.-

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

2.- Verzoeker heeft bij zijn aanvraag tot gezinshereniging dd. 09 augustus 2017 in functie van zijn neef verschillende bijkomende stukken neergelegd, dewelke hij bij zijn eerste aanvraag niet had bijgebracht. De motivering van verwerende partij met betrekking tot deze bijkomende stukken is niet afdoende en motiveert dit als volgt:

“Deze bijkomende documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd. 13.01.2017 en 24.07.2017; er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.”

Verder motiveert de verwerende partij op geen enkele manier waarom deze stukken geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bijlage 20 van 13 januari 2017. Een loutere verwijzing naar de desbetreffende bijlage is op zich onvoldoende om vast te stellen waarom verwerende partij geen rekening kan houden met deze nieuwe stukken.

Verder stelt verwerende partij het volgende:

“Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Verwerende partij laat na toe te lichten waarop hij zich baseert om, enerzijds voor te houden dat niet afdoende blijft dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van zijn neef, en anderzijds te stellen dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 47/1, 2° Vw.

Verzoeker heeft voldaan aan alle voorwaarden die de Vreemdelingenwet in zijn situatie heeft opgelegd. Wanneer verwerende partij beweert dat verzoeker niet afdoende zou hebben aangetoond te hebben voldaan aan de voorwaarden, heeft zij nagelaten dit te motiveren. Uit deze motieven van verwerende partij kan verzoeker op absoluut niet begrijpen om welke reden hij niet zou hebben voldaan aan de voorwaarden.

Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat referentiepersoon op regelmatige basis geld stortte naar zijn neef, om in zijn basisbehoefte te voorzien. Verwerende partij betwist niet dat verzoeker sedert 2012 maandelijks een bedrag gestort kreeg van de referentiepersoon om zichzelf te kunnen onderhouden in het land van herkomst. Niettegenstaande deze stortingen op zich reeds het “ten laste zijn” bewijzen, heeft verzoeker een attest van de Marokkaanse overheid bijgebracht, m.n. Attestation de Charge de Famille, waaruit eveneens ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker door de referentiepersoon ten laste werd genomen in het land van herkomst.

Dat verzoeker uit deze weigeringsbeslissing op geen enkele manier kan afleiden waarom zijn aanvraag tot gezinshereniging niet werd goedgekeurd. Meer nog, verzoeker stelt vast dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met een authentieke stuk uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten, waaruit blijkt dat verzoeker ten laste was van referentiepersoon. Verzoeker stelt zich terecht de vraag welke stuk hij dient bij te brengen, wanneer zelfs authentieke attesten uitgaande van de bevoegde overheden niet voldoende blijken te zijn om het “ten laste zijn” te kunnen bewijzen.

Verzoeker heeft de indruk dat verwerende partij, door dergelijke motiveringen te hanteren, zijn aanvraag niet grondig heeft willen onderzoeken waardoor de beslissing gebrekkig werd gemotiveerd.

3.- Verwerende partij schendt de artikelen 47/1 en 47/3 §3 juncto 40 bis § 2 van de vreemdelingenwet. In dit verband heeft het Hof van Justitie in het reeds voornoemd arrest van Yuying Jia geoordeeld “dat een document van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidssituatie voor dit doel bijzonder geschikt lijken, maar het mag geen

voorwaarde zijn voor de verlening van de verblijfsvergunning, terwijl het voorts mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (eigen markering, punt 42).

Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is het niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers – een van de grondslagen.

Dat verzoeker aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980. De door verzoeker bijgebrachte stukken voldoen aan de wettelijke vereiste van artikel 47/3 §2 VW, met name attesten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst.

Uit de overgemaakte stukken blijkt ook dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om verzoeker ten laste te nemen, en niet ten laste te vallen van de Belgische staat. Deze ten laste neming bestond reeds in het land van herkomst, zodat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon nog steeds bestaat. Dit wordt overigens door een attest afgeleverd door de Marokkaanse overheid officieel bevestigd (zie attestation de charge de famille dd. 18/08/2016).

4.- In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoeker in functie van de referentiepersoon diende verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG.

Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin zij binding heeft met het gastland.

Nergens uit de bestreden beslissing en administratief dossier blijkt dat verwerende partij een belangenafweging heeft gedaan. De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met de gezins – en familiesituatie van verzoekende partij, het feit dat hij ondertussen jarenlang en ononderbroken in België heeft verbleven bij de referentiepersoon. Dat er rekening moet gehouden worden dat de uitvoering van het bevel voor gevolg zou hebben dat het feitelijk gezin gescheiden wordt. Dat om die reden alleen al de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt waarin expliciet wordt gesteld dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met het familieleven, dat enige motivering hierover mankeert en alleen al omwille van die reden de beslissing vernietigd dient te worden.

5.- Bijgevolg heeft verwerende partij de bestreden beslissing genomen zonder rekening te houden met alle dienstige stukken die verzoeker heeft voorgelegd. Hij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden aangezien hij niet aangeeft waarom deze stukken niet afdoende zijn.

2.2. Wat het bevel betreft:

Ook hier heeft verwerende partij zijn motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht manifest geschonden.

Het bevel van verwerende partij om het grondgebied te verlaten is totaal niet duidelijk gemotiveerd. Verzoeker verwijst hiervoor naar de volgende passage:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de tante van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het; aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering

van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Wat verwerende partij tracht aan te tonen met deze motivering is voor verzoeker een raadsel!

Verzoeker stelt zich de vraag over welke tante zij het heeft, wat de link is tussen de zogenaamde tante en verzoeker en in welke mate deze tante relevant is in dit dossier, daar verzoeker enkel in functie van zijn neef een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend!

Dat verzoeker deze motivering absoluut niet begrijpt.

Verzoeker stelt vast dat de weigeringsbeslissing op een onzorgvuldige wijze werd genomen, daar zij plots verwijst naar een, niet bij naam genoemde, tante in de motivering van het bevel.

Dat een normale, voorzichtige en zorgvuldige overheidsinstantie zijn beslissing op een zorgvuldige en behoorlijke wijze dient te nemen. Zijn motieven moeten bijgevolg kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn, wat in deze zaak echter niet het geval is. In het bevel wordt gemotiveerd dat verzoeker niet zou behoren tot de kerngezin van zijn tante, niettegenstaande verzoeker geen enkel aanvraag heeft ingediend in functie van een tante. Verwerende partij beweert met standaardmotiveringen dat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon niet werd aangetoond.

Uit de bovenvermelde standaardmotivering blijkt eveneens dat verwerende partij geen kennis heeft genomen of geen rekening heeft willen houden met de stukken en bewijzen voorgelegd door verzoekende partij, hetgeen een onzorgvuldig onderzoek impliceert.

Dat de handelwijze van verweerster dan ook niet meer ernstig te noemen is, daar zij hoogstwaarschijnlijk gebruik heeft gemaakt van “copy/paste”-technieken om haar bevel om het grondgebied te verlaten, te kunnen motiveren. Een andere reden zou kunnen zijn dat verweerster zich blijkbaar van dossier heeft vergist? Hoe dan ook, dergelijke handelwijze getuigt van een onzorgvuldig bestuurs-optreden door de overheid.

Dat verzoeker absoluut niet begrijpt waarom verwerende partij plots verwijst naar een zekere tante van verzoeker. Dat het niet de bedoeling kan zijn dat een overheidsinstantie op een dergelijke manier beslissingen neemt en motiveert.

Kortom, de aangebrachte motieven dragen de beslissing NIET en steunt geenszins op werkelijk bestaande toestand en correcte concrete feiten..

Verwerende partij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden.

De zorgvuldigheidsplicht als van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Wel dient Uw Raad te onderzoeken enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

Het is duidelijk dat verwerende partij in zijn bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier, zoals de financiële – sociale – economische en gezinssituatie, heeft genegeerd.

Bijgevolg is de motiveringsplicht, in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, manifest geschonden.

Dat dit middel dan ook ernstig is.”

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie

(...)"

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 (...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 (...)"

3.5. Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet moet bewijzen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon of dat hij, in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De documenten die dit aantonen, moeten uitgaan van de overheden van het land van oorsprong of herkomst en bij ontstentenis hiervan kan elk passend bewijs gegeven worden.

3.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar eerste aanvraag gezinshereniging met haar neef A.H. van 14 juli 2016 het in punt 3.5. vermelde bewijs heeft trachten te leveren door het neerleggen van een attest van het OCMW waaruit blijkt dat zij op datum van het attest geen financiële steun ontving, een "attestation de charge de famille" met n° 613/2016 van 18 augustus 2018 waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon de verzoekende partij ten laste neemt, een verklaring lidmaatschap 'De Voorzorg' van 12 oktober 2016 op naam van de

verzoekende partij en een arbeidsovereenkomst van 20 september 2016 op naam van de verzoekende partij. Het verblijfsrecht werd geweigerd bij beslissing van 13 januari 2017 op grond van volgende motieven "De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 14.07.2016 gezinshereniging aan met zijn neef, zijnde dhr. A.H. (...), geboren op 01.04.1991, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 91.04.01 499-52.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uit- maakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- attest OCMW Zemst dd. 14.07.2016 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving. Er wordt geen attest voorgelegd van de referentiepersoon
- 'attestation de charge de famille' N° 613/2016 dd. 18.08.2016 waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat - op datum van het attest - de referentiepersoon betrokkene ten laste neemt: echter, uit dit attest blijkt niet op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste werd genomen door zijn neef. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er dient tevens opgemerkt te worden dat het attest niet afdoende gestaafd wordt door de overige voorgelegde documenten. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- verklaring lidmaatschap 'De Voorzorg' dd. 12.10.2016 op naam van betrokkene
- arbeidsovereenkomst Jamila82SPRL dd. 20.09.2016 op naam van betrokkene. Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene tot op heden bij deze werkgever is tewerkgesteld.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert juli 2016 deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon in België; er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst of origine.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische staat, en er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. Integendeel, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene is sedert september 2016 ononderbroken zelf tewerk gesteld is, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt.

Het gegeven dat betrokkene sedert juli 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoekende partij bij haar tweede aanvraag gezinshereniging met haar neef A.H. van 31 januari 2017 het in punt 3.5. vermelde bewijs heeft trachten te leveren door het neerleggen van een attest van het OCMW waaruit blijkt dat zij op datum van het attest geen financiële steun ontving, een “*attestation de charge de famille*” met n° 613/2016 van 18 augustus 2018 waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon de verzoekende partij ten laste neemt, een verklaring lidmaatschap ‘De Voorzorg’ van 12 oktober 2016 op naam van de verzoekende partij, Europese overschrijvingen en rekeninguittreksels van A.I.D., de onderneming van de referentiepersoon van 3 augustus 2016 en 7 september 2016 met als vermelding ‘salaris maand 02.08.2016’ en ‘salaris maand 02.09.2016’, bericht van registratie van 10 maart 2014 op naam van de referentiepersoon, Brief van de Kamer van Koophandel opgemaakt te Utrecht van 10 maart 2014 op naam van de referentiepersoon, ‘Attestation CIH Bank – Agence Driouch – Attestation de virement permanent dd. 24.02.2017’ waaruit blijkt dat er een domiciliëring loopt vanwege de referentiepersoon aan de verzoekende partij voor 1100DH en een arbeidsovereenkomst van 20 september 2016 op naam van de verzoekende partij. Het verblijfsrecht werd geweigerd bij beslissing van 24 juli 2017 op grond van volgende motieven “*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 31.01.2017 gezinshereniging aan met zijn neef, zijnde dhr. A.H. (...), geboren op 01.04.1991, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 91.04.01 499-52. Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.*

Volgende documenten worden voorgelegd:

Attest OCMW Zemst dd. 14.07.2016 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving. Er wordt geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

Attestation de charge de famille' N° 613/2016 dd. 18.08.2016 waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat - op datum van het attest - de referentiepersoon betrokkene ten laste neemt: echter, uit dit attest blijkt niet op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste werd genomen door zijn neef. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er dient tevens opgemerkt te worden dat het attest niet afdoende gestaafd wordt door de overige voorgelegde documenten. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Verklaring lidmaatschap 'De Voorzorg' dd. 12.10.2016 op naam van betrokkene

Europese overschrijvingen en rekeninguittreksels van A.I.T. (...), de onderneming van de referentiepersoon, dd. 3.08.2016 en 7.09.2016, met als vermelding 'salaris maand 02.08.2016' en 'salaris maand 02.09.2016'; Bericht van registratie dd. 10.03.2014 op naam van de referentiepersoon,

Brief van de Kamer van Koophandel opgemaakt te Utrecht dd. 10.03.2014 op naam van de referentiepersoon;

Attestation CIH Bank - Agence Driouch - Attestation de virement permanent dd. 24.02.2017 waaruit blijkt dat er een domiciliering loopt vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voor 1100DH (€99,64). Echter, er wordt niet vermeld vanaf wanneer deze doorlopende opdracht is gestart en er ligt geen enkel bewijs van deze stortingen voor zodat dit attest geen afdoend bewijs vormt dat betrokkene in het herkomstland effectief financieel ten laste was van de referentiepersoon omdat hij niet in de eigen basisbehoeften kon voorzien.

Arbeidsovereenkomst Jamila82SPRL dd. 20.09.2016 op naam van betrokkene. Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in de periode 20.09.2016 tot 30.04.2017 ononderbroken zelf tewerkgesteld was in België. Aangezien betrokkene in deze maanden een inkomen had en zelf in zijn levensonderhoud kon voorzien, kan niet gesteld worden dat hij effectief financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert juli 2016 deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon in België; er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst of origine.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische Staat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene van september 2016 tot april 2017 ononderbroken tewerkgesteld was en zelf in zijn bestaansmiddelen kon voorzien.

Het gegeven dat betrokkene sedert juli 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tót gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (Arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.". Voormelde beslissing werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Naar aanleiding van de derde aanvraag gezinshereniging met haar neef A.E.H. van 9 augustus 2017 – die aanleiding gegeven heeft tot de *in casu* bestreden beslissing – heeft de verzoekende partij getracht het in punt 3.5. vermelde bewijs te leveren door, blijkens de bestreden beslissing, het neerleggen van volgende stukken:

- 'attestation de charge de famille' n°613/2016 dd. 18.08.2016
- attest OCMW Zemst dd. 14.07.2016 op naam van betrokkene
- verklaring lidmaatschap De Voorzorg dd. 12.10.2016 op naam van betrokkene"

En:

- kopie Markkaanse identiteitskaart op naam van betrokkene
- echtscheidingsakte van betrokkene en zijn ex-echtgenote

- *positieve woonstcontrole Lokale Politie Zemst dd. 24.08.2017*
- *geactualiseerde documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: rekeninguittreksel met stortingen vanwege A.I.T. (...) (september en november 2016); oprichtingsakte BVBA M.P. (...) dd. 24.03.2016, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 05.04.2016; kopie bankkaart ING van de referentiepersoon met vermelding van het rekeningnummer BE19 3631 5030 8412; bijbehorende rekeninguittreksels waaruit de storting van het loon van de referentiepersoon voor de periode december 2016 - augustus 2017).*"

3.7. De verzoekende partij betoogt dat zij bij haar aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar neef van 9 augustus 2017 verschillende bijkomende stukken heeft neergelegd dewelke zij bij haar eerste aanvraag niet had bijgebracht. Zij meent echter dat de motivering met betrekking tot deze bijkomende stukken – *"Deze bijkomende documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd. 13.01.2017 en 24.07.2017; er kan dan ook dienstig naar verwezen worden"* – niet afdoende is, dat op geen enkele manier wordt gemotiveerd waarom deze stukken geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bijlage 20 van 13 januari 2017, dat een loutere verwijzing naar de desbetreffende bijlage op zich onvoldoende is om vast te stellen waarom de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze nieuwe stukken. Zij wijst erop dat uit de door haar voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat de referentiepersoon op regelmatige basis geld stortte naar haar neef om in diens basisbehoeften te voorzien, dat de verwerende partij niet betwist dat de verzoekende partij sedert 2012 maandelijks een bedrag gestort kreeg van de referentiepersoon om zichzelf te kunnen onderhouden in het land van herkomst en dat de stortingen op zich reeds het ten laste zijn bewijzen. De verzoekende partij meent dat zij uit de weigeringsbeslissing op geen enkele manier kan afleiden waarom haar aanvraag niet werd goedgekeurd. Zij meent dat de verwerende partij door dergelijke motiveringen te hanteren de indruk geeft dat zij de aanvraag niet grondig wil onderzoeken, waardoor de aanvraag gebrekkig gemotiveerd is.

3.8. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag van 9 augustus 2017 tal van stavingstukken voegde, zoals deze opgesomd in de bestreden beslissing, doch ook onder meer een document 'attestation de virement' van CIH Bank – Agence Driouch van 3 juli 2017 waarin wordt gesteld dat de referentiepersoon aan de bank een permanente stortingsopdracht had gegeven in het voordeel van de verzoekende partij voor een bedrag van 1100 Dirhams en dit vanaf 23 februari 2012 tot 24 april 2016, en dat blijkens het administratief dossier nog niet werd voorgelegd naar aanleiding van de vorige aanvragen gezinshereniging.

Dit stuk wordt door de verwerende partij niet expliciet opgesomd in de bestreden beslissing. Zoals gesteld betreft het geen document dat reeds werd voorgelegd bij de vorige aanvragen gezinshereniging, zodat de motieven dat de stukken reeds beoordeeld en weerlegd werden in de bijlagen 20 van 13 januari 2017 en 24 juli 2017, geenszins kunnen betrokken worden op dit document. Voorts stelt dat de Raad vast dat in de voormelde bijlagen 20 geconcludeerd werd dat *"Uit het geheel van de voorgelegde stukken (niet afdoende) blijkt (...) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging."* In zoverre zou kunnen aanvaard worden dat de motivering *"Deze bijkomende documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd. 13.01.2017 en 24.04.2017;"*, betrekking zou hebben op alle in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging bijkomende (aldus nog niet eerder) voorgelegde stukken – *quod non* gelet op het gebruik van het woord *"Deze"* – stelt de Raad vast dat een dergelijke motivering niet volstaat. Het document 'attestation de virement' van CIH Bank – Agence Driouch van 3 juli 2017 is niet van enige relevantie ontgaan bij de beoordeling of de verzoekende partij aantoont dat zij ten laste was van de Unieburger in het land van herkomst. Uit voormelde motieven blijkt echter niet – niettegenstaande een dergelijk document wel degelijk een band vertoont met de beoordeling over het 'ten laste' zijn – waarom het voorgelegde stuk niet aantoont dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

3.9. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij alle door de verzoekende partij neergelegde stukken in overweging heeft genomen om te besluiten dat de betrokkene niet op afdoende wijze heeft aangetoond reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij haar beslissing heeft gesteund op alle in het dossier aanwezige dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Zelfs indien zou moeten worden geoordeeld dat de verwerende partij wel degelijk alle door de verzoekende partij neergelegde stukken in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat de bijkomende documenten geen afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen van de bijlagen 20 van 13 januari 2017 en 24 juli 2017, dient de Raad vast te stellen dat niet blijkt waarom het document 'attestation de virement' van CIH Bank – Agence Driouch van 3 juli 2017, dat betrekking heeft op geldstortingen van de referentiepersoon aan de verzoekende partij, geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen over het niet aantonen in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon, in voormelde bijlagen. Een schending van de motiveringsplicht wordt dan ook aannemelijk gemaakt.

3.10. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen betoogt dat in de beslissing van 24 juli 2017 terecht werd gemotiveerd, nopens het maandelijks gestort bedrag vanwege de referentiepersoon aan de verzoekende partij, dat er geen enkel bewijs van deze stortingen voorligt zodat dit attest geen afdoende bewijs vormt dat de verzoekende partij in het herkomstland effectief financieel ten laste was van de referentiepersoon omdat zij niet in haar eigen basisbehoeften kon voorzien, gaat zij eraan voorbij dat in de bijlage 20 van 24 juli 2017 gemotiveerd werd ten aanzien van een document "*Attestation CIH Bank - Agence Driouch - Attestation de virement permanent dd. 24.02.2017*" dat aldus dateert van 24 februari 2017 en niet van 3 juli 2017, zoals werd neergelegd naar aanleiding van de aanvraag van 9 augustus 2018 die geleid heeft tot de *in casu* bestreden weigering van verblijf. Bovendien wordt dit document niet opgesomd in de bestreden beslissing bij de documenten die reeds werden voorgelegd in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging. In zoverre de verwerende partij zou wensen aan te geven dat de motieven gegeven betreffende het document "*Attestation CIH Bank - Agence Driouch - Attestation de virement permanent dd. 24.02.2017*" in de beslissing van 24 juli 2017 in zoverre gesteld wordt dat er geen enkel bewijs van deze stortingen voorligt zodat dit attest geen afdoende bewijs vormt dat de verzoekende partij in het herkomstland effectief financieel ten laste was van de referentiepersoon omdat zij niet in haar eigen basisbehoeften kon voorzien, eveneens gelden voor het bij de huidige aanvraag voorgelegde document 'attestation de virement' van CIH Bank – Agence Driouch van 3 juli 2017, beperkt zij zich tot een *a posteriori*-motivering die geenszins in de bestreden beslissing kan gelezen worden. Een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende partij vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen.

3.11. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het enig middel dringt zich niet meer op daar dit niet kan leiden tot een ruimere vernietiging.

3.12. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in dezelfde bijlage 20, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

De bestreden akte dient bijgevolg in haar geheel te worden vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER